

14

**Col·lecció Llampec
(6)**

Primera edició: setembre 2013

Títol original, 14

© Jean Echenoz

© 2012 Les Editions de Minuit

© de la traducció del francès, Anna Casassas

© d'aquesta edició Raig Verd Editorial, 2013

Il·lustració de la coberta: Mai-loan TU

Disseny editorial: Noemí Giner

Corrector: Gerard Malet

Publicat per Rayo Verde Editorial S.L.

Sepúlveda 154, 6è 3a

Barcelona 08011

raigverd@raigverdeditorial.cat

www.raigverdeditorial.cat

Impressió: Book Print Digital, S.A.

BIC: FA, FJMF, FV

Dipòsit legal: B-19891-2013

ISBN: 978-84-15539-60-5

Un cop llegit el llibre, si no el vols conservar, el pots deixar a l'abast d'altres, passar-lo a un company de feina o un amic a qui pugui interessar. En el cas de voler llençar-lo (cosa impensable), fes-ho al contenidor blau de reciclatge de paper.

Imprès a Espanya - *Printed in Spain*

L'editorial expresa el dret del lector a la reproducció total o parcial d'aquesta obra pel seu ús personal.

14

Jean Echenoz

Traducció d'Anna Casassas

Raig verd
editorial

1

Com que feia un temps preciós i era dissabte, dia que el seu càrrec li permetia descansar, l'Anthime havent dinat va sortir a fer una volta amb bici. Els seus projectes eren: aprofitar el bon sol del mes d'agost, fer una mica d'exercici i respirar l'aire del camp, sens dubte llegir ajagut a l'herba, vist que havia lligat al vehicle, amb un pop, un volum massa gruixut per al portaequipatge de filferro. Després de sortir de la ciutat en pinyó lliure, de pedalar sense esforç una dotzena de quilòmetres a peu pla, va haver de redreçar-se com una ballarina quan se li va presentar un turó, per gronxar-se dempeus d'esquerra a dreta i començar a suar sobre la bici. És clar que no era cap gran turó, ja se sap fins on pugen aquestes altures a la Vendée, tot just un petit tossal

però prou prominent per oferir un panorama.

Quan l'Anthime va arribar a dalt de tot, es va alçar de cop una ventada furient que va estar a punt d'endur-se-li la gorra i de desequilibrar la bicicleta: un sòlid model Euntas concebut per i per a eclesiàstics, que ell havia comprat de segona mà a un vicari malalt de gota. Uns desplaçaments d'aire d'una amplitud tan viva, sonora i brusca són més aviat estranys en ple estiu a la zona, sobretot sota un sol tan fort, i l'Anthime va haver de posar un peu a terra, amb l'altre al pedal i la bicicleta lleugerament inclinada entre les cames mentre es calava la gorra al front sota l'embat de la bufada eixordadora. Aleshores va considerar el paisatge que tenia al voltant: pobles escampats tot a l'entorn, camps i pastures a voluntat. Invisible però allà, vint quilòmetres a l'oest, també respirava l'oceà en el qual s'havia embarcat quatre o cinc vegades tot i que, com que no sabia pràcticament res de pesca, aquells dies no havia estat gaire útil als companys: tanmateix la seva professió de comptable l'autoritzava a fer la funció sempre benvinguda d'apuntar i comptar els verats, els lluços, les palaies, els rèmolts i altres planes quan tornaven a port.

Era el primer dia d'agost i l'Anthime va deixar vagar la mirada pel panorama: des del turó, on es trobava tot sol, va veure una rastellera de cinc o sis veïnats, conglomerats de cases baixes arraïmades sota un campanar, units per una fina xarxa de carreteres per la qual no circulaven tant uns escassos automòbils com els carros tirats per bous o cavalls que transportaven el resultat de la sega. No hi havia dubte que era un paisatge agradable, tot i estar momentàniament alterat per aquella ventada sorollosa, realment gens habitual per a l'estació, que obligava l'Anthime a aguantar-se la visera i que ocupava tot l'espai sonor. No se sentia res que no fos aquell aire en moviment, eren les quatre de la tarda.

Passant els ulls distretament d'un veïnat a l'altre, l'Anthime es va fixar en un fenomen que no li era conegut. Al capdamunt de cadascun d'aquells campanars, de cop i a tots alhora, s'acabava d'iniciar un moviment, un moviment minúscul però regular: l'alternança rítmica d'un quadrat negre i un quadrat blanc, en lapses de dos o tres segons, s'havia posat en marxa com un llum intermitent, un parpelleig binari que recordava la vàlvula

automàtica de certes màquines de la fàbrica: l'Anthime va observar sense entendre'ls aquells impulsos mecànics, amb aires d'interruptors o de picades d'ullet fetes de lluny per desconeguts.

Tot d'una, el bram embolcant del vent va cessar tan de sobte com havia començat i va deixar lloc al soroll que fins aleshores havia cobert: en realitat eren les campanes, que s'havien posat en dansa al cim d'aquells campanars i sonaven a l'uníson en un desordre greu, amenaçador i feixuc, en el qual l'Anthime, tot i tenir poca experiència, perquè era massa jove per haver seguit encara gaires enterraments, va reconèixer instintivament el toc de sometent, que només sona de manera excepcional i del qual la imatge li havia arribat abans que el so.

El sometent, vist l'estat del món, segur que significava la mobilització. Com tothom, però sense acabar-hi de creure, l'Anthime se l'esperava una mica però no s'hauria imaginat que pogués caure en dissabte. Sense reaccionar de seguida, es va quedar menys d'un minut escoltant les campanes que brandaven solemnement, i tot seguit, redreçant la bici i posant el peu al pedal, la va empènyer

pendent avall abans d'agafar la direcció de casa seva. Un sotrac bruscat i, sense que l'Anthime se n'adonés, el llibre gruixut va caure del portaequipatge, amb la caiguda es va obrir i es va quedar per sempre més al costat del camí, descansant de cap per avall sobre un capítol titulat *Aures habet, et non audiet*.

Tan bon punt va entrar a la ciutat, l'Anthime va començar a veure que la gent sortia de les cases i s'aplegava per grups abans de convergir cap a la plaça Royale. Els homes semblaven nerviosos, febrils en la calor, es giraven i s'interpel·laven, amb gestos maldestres i més o menys segurs d'ells mateixos. L'Anthime va passar per casa seva a guardar la bicicleta abans d'incorporar-se al moviment general que ara confluïa de totes les artèries cap a la plaça, on s'agitava una multitud somrient que brandava banderes i ampolles, gesticulant i empenyent-se, deixant a penes espai als cotxes de cavalls que ja transportaven grups. Es veia tothom molt content de la mobilització: discussions febrils, rialles desmesurades, himnes i xarangues, exclamacions patriòtiques viades de renills.

Al costat oposat de la plaça, on hi havia una

sederia, a la cantonada del carrer Crébillon, a l'altra banda d'aquella afluença animada, vermella pel fervor i la suor, l'Anthime va distingir la silueta d'en Charles i, a distància, va intentar trobar-ne els ulls. Com que no ho va aconseguir, va començar a obrir-se pas entre la gent per acostar-s'hi. Anava com a l'oficina de la fàbrica, amb un vestit ajustat per damunt d'una corbata clara, i es mantenia al marge de l'esdeveniment. Passejava una mirada mancada d'afecte per sobre la gernació, amb la màquina de retratar Rêve Idéal de la casa Girard & Boitte penjada com de costum al coll. Mentre avançava cap a ell, l'Anthime va haver de fer l'esforç de tibar-se i relaxar-se alhora, intent antinòmic però necessari per vèncer la mena d'intimidació cohibida que, fos com fos, la presència d'en Charles li provocava. L'altre amb prou feines el va mirar a la cara, de seguida va desviar els ulls cap a l'anell que l'Anthime duia al dit petit.

Caram, va dir en Charles, és nou, això. I el portes a la mà dreta, fixa't. En general se sol dur a l'esquerra, més aviat. Ja ho sé, va reconèixer l'Anthime, però no és per fer bonic, és que em fa mal el canell. Ah, és clar, va admetre en Charles, i no et molesta

quan t'estrenyen la mà. N'estrenyo molt poques, de mans, va indicar l'Anthime, i a més ja et dic que és pels dolors que tinc al canell de la dreta, els calma. Pesa una mica, però funciona. És una cosa magnètica, diguéssim. Magnètica, va repetir en Charles amb un àtom de somriure, expirant un altre àtom d'aire pel nas, mentre sacsejava el cap, arronsava una espatlla i apartava els ulls: totes cinc accions en un segon, i l'Anthime un cop més es va sentir humiliat.

I què, va mirar de continuar la conversa assenyaland amb el dit gros un grup que brandava pancartes, què en penses. Era inevitable, va respondre en Charles, que simultàniament va tancar un dels seus ulls freds i va enganxar l'altre al visor, però és cosa de quinze dies, a tot estirar. D'això, es va permetre d'objectar l'Anthime, no n'estic pas tan segur. A veure, demà en parlarem, va dir en Charles.